

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a [REDACTED] [REDACTED] ügyvéd által képviselt **Magyarországi Német Juhászklub** (1106 Budapest, Pilisi u. 52.) felperesnek [REDACTED] jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal** (1024 Budapest, Keleti K. u. 24.) alperes ellen az ebtenyésztési ügyben hozott 02.5/783-2/2014. számú közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében – amelybe [REDACTED] [REDACTED] ügyvéd által képviselt **Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesületeinek Szövetsége** (1116 Budapest, Tétényi út 128/B-130.) I. rendű beavatkozó és a dr. Pozsonyi Anikó (1051 Budapest, Mérleg u. 17.) ügyvéd által képviselt **Hunnia-Rex Német Juhászkutya Egyesület** (1116 Budapest, Tétényi út 128/B-130.) II. rendű beavatkozó az alperes peryertességének előmozdítása érdekében beavatkoztak – meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül térítsen meg az alperesnek és a II. rendű beavatkozónak egyenként 15 000 (Tizenötezer) Ft, az I. rendű beavatkozónak pedig 10 000 (Tízezer) Ft perköltséget.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett további 30 000 (Harmincezer) Ft eljárási illetéket a felperes személyes illetékmentessége miatt az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az alperes a fajtisza ebek tenyésztési szabályairól szóló 98/2013 (X.24.) VM rendelet (a továbbiakban: VM rendelet) 24. § (1) bekezdése alapján felhívta a német juhász ebfajtára vonatkozóan tenyésztőszervezetkénti elismeréssel rendelkező felperest a 8. § (2) és (3) bekezdése szerinti iratok benyújtására. A 02.5/2682-1/40/2013. számú felhívásra a felperes a 90 napos határidőn belül 2014. március 3. napján benyújtotta a felhívás szerinti dokumentációt.

Az alperes 2014. szeptember 8. napján kelt 02.5/783-2/2004. számú határozatával a felperes tenyésztőszervezetkénti elismerését a német juhász ebfajta tekintetében a VM rendelet 24. § (2) bekezdése és 18. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszavonta, megállapítva, hogy a benyújtott iratok nem feleltek meg a rendelet előírásainak, illetve nem teljesültek a VM rendelet 7. § (2)

bekezdés a), b) és c) pontjaiban foglalt előírások. A 10 nőivarú tenyészebbel rendelkezés a) pontban előírt követelménye azért nem teljesült, mert a benyújtott nyilvántartások egyikéből sem lehetett megállapítani, hogy a felsorolt tulajdonosok közül ki tagja a felperesnek, így nem derült ki, hogy a tagok rendelkeznek-e a kellő számú tenyészebbel. A felperes alapszabálya nem teljesíti azt a b) pontban előírt azok követelményét, hogy rendes tag kizárólag olyan személy lehet, aki rendelkezik legalább egy, a tenyésztőszervezethez tartozó fajtában regisztrált egyeddel. A korlátozás nélküli belépés lehetővé tételét előíró c) pont pedig azért sérült, mert a felperes egyszeri belépési díjat (300 000 Ft) alkalmazott. Mindemellett a felperes alapszabálya, tenyésztési programja és törzskönyvezési szabályzata a VM rendelet 11. § (3) bekezdésébe ütközően korlátozta a minősítések és eredmények elfogadását.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Perköltségre igényt tartott. Hivatkozott arra, hogy az alperes túllépte az állattenyésztésről szóló 1993. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Átv.) 20. § (3) bekezdése által a tenyésztőszervezetek elismerésére előírt 6 hónapos ügyintézési határidőt és elmulasztotta annak meghosszabbítását, melynek következtében a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 71. § (2) bekezdése értelmében megilleti a kérelmezett jog gyakorlása. Amennyiben pedig nem irányadóak a fenti rendelkezések, úgy a Ket. 33. § (1) bekezdése szerinti 21 napos ügyintézési határidőt kellett volna betartani, ami nem sikerült, melyből következően jogsértő a határozata. Az alperes Szervezeti és Működési Szabályzata nem tartalmaz felhatalmazást az elismert tenyésztő szervezetek alapszabályának vizsgálatára. Jóhiszeműen szerzett jogai védelme érdekében pontosan meg kellett volna jelölni a részére küldött felhívásban, hogy a VM rendelet 24. § (1) bekezdésében foglaltakon túl milyen jogszabályon alapul a felhívás, és hiánypótlási felhívást kellett volna kibocsátani a hiányzó adatok pótlására. A VM rendelet 7. §-a csak a rendelet hatályba lépését követően elismerést kérő szervezetekre alkalmazható, és egyébként is csak külön eljárásban lehet elvégezni a (2) bekezdésében foglaltaknak való megfelelés vizsgálatát. A VM rendelet 11. § (1) bekezdésére tekintettel irreleváns a tagok tulajdonában lévő 10 nőivarú tenyészéb előírása, illetve hogy a tulajdonos tagja-e az egyesületnek. A Ket. 51. § (2) bekezdése és 52. § (1) bekezdése alapján nyilatkozattételre és iratbemutatásra kellett volna felhívni a tagok és a tíz nőivarú tenyészébbel rendelkezés megállapíthatósága érdekében. Érthetetlen, hogy az alperes 8195 nyilvántartott egyed között nem talált tíz nőivarú egyedet. A benyújtott „Kennelnevek és tenyésztők” és „A nyilvántartott egyedek tenyésztési adatai” listák összevetésével kiderült, hogy kik a tenyésztők és kik a tulajdonosok, és az alperes által 2014. május 12-i felszólítás alapján 2014. május 13-án pedig be is csatolta a 10 nőivarú tenyészébbel rendelkezők listáját. Az alapszabály 4.1. pontja teljesíti a kizárólagossági feltételt, hiszen egyértelműen előírja, hogy rendes tag csak az lehet, aki rendelkezik regisztrált német juhász kutyával. A megkülönböztetéstől mentesen alkalmazott egyszeri belépési díj nem a belépés korlátozását szolgálja, hanem a regisztráció költségének megtérítését, valamint azt, hogy csak olyanok váljanak taggá, akik számára ez megéri, vagyis hogy kívül maradjanak a szaporítók. Korlátozó hatását tekintve az egyszeri belépési díj hasonló a tagdíjhoz, ez utóbbival szemben mégsem merült fel kifogás. Az alapszabály, valamint a tenyésztési és törzskönyvezési szabályzat megfelelt az elvárásoknak. Az alapszabály 4.7. pontja és az egyéb vonatkozó rendelkezései igazolták a minősítések és eredmények elfogadási szabályainak való megfelelést; a törzskönyvi osztályok (2.2.3. pont) vonatkozásában nem korlátozott a minősítési eredmények elfogadása. Amennyiben elfogadnák az ismert öröklődő betegségekre vonatkozó szűréseket nem tartalmazó tenyésztési adatokat, ezzel beteg kutyák tenyésztésbe vételét fogadnák el. Az alperes a felperesi működés megfelelőségét ismerte el azzal, hogy a visszavonást követően megbízást adott a tenyésztőszervezeti feladatok átmeneti ellátására. A szabályozása utóbb korrigálásra került az

elvárások megismerését követően. A VM rendelet 3. § (4) bekezdése, 5. § (1) bekezdés j) pontja és 7. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjai továbbá alaptörvény-ellenesek, mert ellentétesek a 2011. évi CLXXV. törvény (a továbbiakban: Civiltv.) 3. §-a és a Ptk. 3:4. §-a szerinti egyesület létesítési szabadsággal és önálló gazdálkodással, illetve az Átv. nem teszi lehetővé az egyesület tagsági viszonyainak és tagsággal és a tenyésztési célokkal kapcsolatos kérdéseknek a miniszteri rendelet alkalmazását; valamint sérült az EJEE 11. cikke is.

A felperes a per első tárgyalását követően hivatkozott a Ket. 71. § (1) bekezdésébe és 5. §-ába ütköző azon jogszabálysértésre, hogy az alperes nem végzésbe foglalta a VM rendelet 24. § (1) bekezdése alapján kiküldött felhívást és nem küldött az eljárási jogokra és kötelezettségekre vonatkozó tájékoztatást. Ekkor hivatkozott a felperes arra is, hogy a VM rendelet 24. § (1) bekezdése ellentétes a Ket. 51. § (3) bekezdésével (és alkotmánybírósági normakontroll eljárást tesz szükségessé), mivel miniszteri rendelet teszi kötelezővé, hogy hivatalból indított eljárásban az ügyfél a hatóság felhívására közöljön az érdemi döntéshez szükséges adatokat. A per első tárgyalását követően hivatkozott a felperes arra is, hogy a hivatalbóli eljárásban a Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megszüntetésre felhívásnak lett volna helye, ugyanis orvosolhatók voltak az alperes által hivatkozott jogszabálysértések, mint ahogy az elvárásnak megfelelően módosította is utóbb az alapszabályát. Mindezek a felperes szerint nem tekinthetők meg nem engedett keresetváltoztatásnak, mert az eredeti kereseti kérelem keretein belül maradván csak pontosította a jogi érvelését azzal, hogy továbbra is ugyanazon jogalapról fakadóan tartja a határozatot jogszabálysértőnek, nem állított olyan jogszabálysértést, ami korábban a tartalma szerint ne szerepelt volna.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a jogszabály által előírt adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése iránt hivatalból indult eljárásban nem volt helye hiánypótlás kibocsátásának, és a kérelmezett jog gyakorolhatóságát kimondó Ket. 71. § (2) bekezdése sem volt alkalmazható. Nem volt szükség felhívni nyilatkozattételre a felperest a Ket. 51. § (1) bekezdése alapján, mert az alapszabály birtokában egyértelműen megállapítható volt a VM rendeletbe ütközés. Az ügyintézési határidő túllépése nem hatott ki az ügy érdemére. Jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogokról nincs szó, mert a felperes a VM rendelet 24. §-a alapján adatszolgáltatásra volt köteles, mellyel és annak jogkövetkezményeivel tisztában kellett lennie. Kivételszabály hiányában a VM rendelet a már korábban elismert tenyésztő szervezetekre is teljes körűen alkalmazandó. A hatóságnak nem volt feladata vizsgálni a jogszabály alkotmányosságát. A tenyészszukák száma változó, így a VM rendelet 7. § (2) bekezdés a) pontja vonatkozásában nem számítanak a korábban végzett ellenőrzések során szerzett ismeretek. A 10 nőivarú tenyészbe előírása nem irreleváns. A b) pont szerinti kizárólagossági feltétel a felperes esetében azért nem teljesült, mert az alapszabály 4.3. pontja értelmében nem szűnik meg annak a személynek a tagsági viszonya, aki már nem rendelkezik az adott fajtában regisztrált egyeddel, illetve az alapszabály szerint a rendes családtag is teljes jogú egyesületi tag attól függetlenül, hogy maga rendelkezik-e regisztrált ebbel. A c) pontba ütköző korlátozás megvalósult az egyszeri belépési díj alkalmazásával, amely nem vonható egy tekintet alá az éves tagdíjjal. A 11. § (3) bekezdése pedig azért sérült, mert az alapszabály 3.5., 4., 2.2.3. pontjai felülvizsgálathoz, feltételhez kötik az ebek tenyésztési eredményeinek, minősítéseinek elfogadását. A 4. pont 7. bekezdésében foglaltak, illetve a törzskönyvezési szabályzat 2.2.3. pontjában foglalt előírások pedig ellentétben állnak a feltétlen elfogadási kötelezettséggel.

A beavatkozók – az I. rendű beavatkozó mint az elismert tenyésztő szervezeteket összefogó kijelölt kinológiai szövetség, a II. rendű beavatkozó pedig mint az adott eb fajta tekintetében elismerését pályázó konkurens tenyésztő szervezet – az alpereshez csatlakozva szintén a kereset elutasítását

kérték. A szakmai és jogi szabályoknak megfelelő működés jelentőségét hangsúlyozva egyetértettek a határozatban foglaltakkal.

A kereset az alábbiak szerint nem megalapozott.

A VM rendelet 24. § (1) bekezdése előírja, hogy „a tenyésztési hatóság e rendelet hatálybalépését követő 60 napon belül felhívja a tenyésztőszervezeteket a 8. § (2) és (3) bekezdés szerinti iratok 90 napon belül történő benyújtására.”

A korábban elismert tenyésztőszervezetektől a fentiek szerint bekért „kérelem” tartalmát és csatolandó mellékleteit meghatározó VM rendelet 8. §-a szerint „(1) A tenyésztőszervezetként történő elismerés iránti kérelmet a tenyésztési hatósághoz kell benyújtani.

(2) A kérelem tartalmazza

- a) az elismerést kérő szervezet nevét, székhelyét, képviselője nevét;
- b) a kérelmező taglétszámát;
- c) a tenyésztési kívánt fajtát és fajtákat;
- d) a nyilvántartott élő egyedek számát fajtánként;
- e) az egyedekről a kérelmező nyilvántartásában szereplő tenyésztési adatokat, az ebek elektronikus azonosítójának (transzponder) sorszámát, a tenyésztőjének nevét és az ebek tartási helyét;
- f) a személyi és tárgyi feltételeket, a tenyésztésvezető személyének és adatainak feltüntetésével.

(3) A kérelemhez csatolni kell

- a) a kinológiai szövetséggel egyeztetett, bélyegző lenyomattal ellátott származási igazolás mintát, vagy a nyilatkozatot a kinológiai szövetség által rendszeresített, ajánlott származásigazolás nyomtatvány használatáról;
- b) a származási igazolás aláírására jogosult személy aláírásmintáját;
- c) az elfogadott alapszabály hiteles másolatát;
- d) a bírósági bejegyzés hiteles másolatát vagy kivonatot a társadalmi szervezet bírósági nyilvántartás szerinti adatairól;
- e) a tenyésztésvezető jelen jogszabályban előírt felsőfokú végzettségét igazoló okirat másolatát;
- f) a kinológiai szövetség igazolását a tagsági jogviszony fennállásáról, illetve új kinológiai szövetség kijelölése esetén a kinológiai szövetséghez benyújtott tagfelvételi kérelmet és annak átvételét igazoló dokumentumot, és
- g) a fajtánkénti tenyésztési programot, nyomtatott vagy elektronikus formában is.”

A VM rendelet 24. § (2) bekezdése kimondja, hogy „a tenyésztési hatóság a tenyésztőszervezet elismerését visszavonja, amennyiben a tenyésztőszervezet a (1) bekezdésben foglalt kötelezettségének nem tesz eleget, vagy a benyújtott iratok e rendelet előírásainak nem felelnek meg.”

A VM rendelet 18. § (2) bekezdése alapján „a tenyésztési hatóság az elismerést visszavonja

a) a 7. § (2) bekezdésében írt feltételek be nem tartása,

(...)

esetén.”

A VM rendelet 7. § (2) bekezdése szerint „a tenyésztési hatóság a tenyésztéssel foglalkozó szervezetet tenyésztőszervezetként elismeri, ha az Átv. 20. § (2) bekezdésében foglalt feltételeken

túlmenően

- a) tagjai a kérelmezett fajtában legalább 10 nőivarú tenyészebbel rendelkeznek;
 - b) alapszabályában előírja, hogy rendes tagja kizárólag olyan személy lehet, aki rendelkezik legalább egy, a tenyésztőszervezethez tartozó fajtában regisztrált egyeddel;
 - c) alapszabálya biztosítja, hogy mindazon személyek, akik a tenyésztőszervezethez tartozó fajtájú törzskönyvben regisztráltak, vagy a törzskönyvbe bejegyezhető ebet tartanak vagy tenyésztenek, korlátozástól és késleltetéstől mentesen beléphessenek az adott tenyésztőszervezetbe és gyakorolhassák tagsági jogukat;
- (...)"

A VM rendelet 11. § (3) bekezdése szerint „a tenyésztőszervezet köteles a fajta korábbi tenyésztőszervezete, az Európai Gazdasági Térség szerződő államainak elfogadott szervezetei, illetve nemzetközi szervezet által jóváhagyott törzskönyv, származási igazolás, teljesítményvizsgálat és nemzetközi címek elfogadására, továbbá a jelen rendelet hatálybalépését megelőzően szerzett nemzetközi bírói minősítések elfogadására.”

Az alperes a 02.5/2682-1/40/2013. számú felhívásban tájékoztatta a felperest, hogy a korábbi 64/1998. (XII.31.) FVM rendelet hatályba vett. A 2013. október 26. napján hatályba lépett VM rendelet 24. § (1) bekezdése értelmében felhívta a felperest, hogy 90 napon belül csatolja a VM rendelet 8. § (2) és (3) bekezdése szerinti iratokat. Felhívta a felperes figyelmét, hogy amennyiben a felhívásnak határidőre nem tesz eleget vagy a benyújtott iratok nem felelnek meg a rendelet előírásainak, a 24. § (2) bekezdése alapján visszavonásra kerül a tenyésztőszervezetkénti elismerése. Mindezek alapján a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az általa benyújtott iratok alapján az alperes a VM rendelet előírásainak való megfelelést fogja vizsgálni. Sem a VM rendeletben, sem az alperes felhívásában nem szerepelt arra vonatkozó megszorítás, hogy csak bizonyos rendelkezéseknek kellene megfelelni, míg más rendelkezések – pl. a 7. § (2) bekezdése szerinti elismerési feltételek – csak a VM rendelet alapján benyújtott új elismerés iránti kérelmekre lennének irányadóak. Külön tájékoztatás nélkül is nyilvánvaló kellett hogy legyen tehát a felperes számára, hogy az elismerése fennmaradásához valamennyi új rendelkezésnek meg kell felelni. A VM rendelet 18. § (2) bekezdésére sem volt szükség utalni a felhívásban, hiszen a már elismert tenyésztőszervezetek esetében a 24. § (2) bekezdés alatt értékelhető valamennyi meg nem felelés, így azok is, amelyek új kérelmezők esetén a 18. § (2) bekezdése alapján nyernek értékelést. Felesleges is volt hivatkozni a határozatban a 18. § (2) bekezdésére, duplikálva ezzel a visszavonás jogalapját. A felperes nem hivatkozhat az előző jogszabály alapján jóhiszeműen szerzett jogra, hiszen az alperesnek a VM rendelet 24. § (1) bekezdése értelmében be kellett kérnie a már elismert valamennyi tenyésztőszervezettől a működés felülvizsgálatához szükséges iratokat, és azok alapján el kellett végeznie az új jogi szabályozásnak való megfelelés vizsgálatát. Alaptalan a felperes azon álláspontja, miszerint az alperes ne vizsgálhatta volna a 7. § (2) bekezdésben foglalt követelményeket. Nem lett volna értelme az új jogi szabályozás szerinti általános felülvizsgálatnak, ha nem lehetett volna vizsgálni a jogszabály valamennyi hatályos rendelkezésének való megfelelést.

A felperes a per első tárgyalását követően új jogszabálysértésként hivatkozott a Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megszüntetésre felhívás alkalmazhatóságára, illetve a VM rendelet 24. § (1) bekezdésének Ket. 51. § (3) bekezdésébe ütközésére. Ezek a nívumok meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősülnek, így a felülvizsgálat körén kívül maradtak. Nem igaz ugyanis, hogy ezek a jogszabálysértések tartalmuk szerint már korábban is szerepeltek volna a felperes érveiben. A közigazgatási per kontextusában pedig értelmezhetetlen az a felperesi állítás, miszerint a felperes továbbra is „ugyanazon jogalaptól fakadóan” tartja a határozatot jogszabálysértőnek.

A felperes a per első tárgyalását követően hivatkozott arra is, hogy a felhívást a Ket. 71. § (1) bekezdése szerint végzésbe kellett foglalni. Ez a késői hivatkozás azonban egyrészt szintén a keresetváltogatás tilalmába ütközik, másrészt pedig nem a felhívás formája a döntő, hanem tartalmi megfelelése.

Szintén az első tárgyalást követően hivatkozott a felperes arra, hogy a részére küldött felhívásban nem teljesült a Ket. 5. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettség. Ezt a kifogást azonban már érdemben lehetett vizsgálni, hiszen a felperes mindvégig sérelmezte, hogy nem közölték vele – korábbi hivatkozásai szerint hiánypótlási vagy nyilatkozattételre felhívás útján –, hogy minek kell megfelelnie az elismerés fennmaradásához.

A Ket. 5. § (1) bekezdése alapelveként rögzíti, hogy „*a közigazgatási hatóság az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevője számára biztosítja, hogy jogaikról és kötelezettségeikről tudomást szerezzenek, és előmozdítja az ügyféli jogok gyakorlását.*”

Fentebb már kifejtésre került, hogy a tájékoztatási kötelezettség miatt teljesült megfelelően az alperes által a VM rendelet 24. § (1) bekezdése alapján kibocsátott felhívásban.

A felperes által tartalma szerint hivatkozott Ket. 37. § (3) bekezdése szerint „*ha a kérelem nem felel meg a 35. §-ban, továbbá a 36. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, az eljáró hatóság a kérelem beérkezésétől számított nyolc napon belül – megfelelő határidő megjelölése és a mulasztás jogkövetkezményeire történő figyelmeztetés mellett – hiánypótlásra hívja fel az ügyfelet.*”

A keresetben szintén hivatkozott Ket. 51. § (2) bekezdése szerint „*ha a tényállás tisztázása azt szükségessé teszi, a hatóság az ügyfelet a kérelmére indult eljárásban nyilatkozattételre hívhatja fel.*”

E felperes által hivatkozott hiánypótlási és nyilatkozattételi rendelkezések kérelemre indult eljárásra vonatkoznak, míg a jelen eljárás hivatalból indult a VM rendelet 24. § (1) bekezdése alapján kibocsátott adatszolgáltatási felhívás kibocsátásával. Ugyan a felhívás úgy szólt, hogy be kell nyújtani a VM rendelet 8. § (1) és (2) bekezdése szerinti iratokat, amelyek közül az egyik az „*elismerés iránti kérelem*” volt, azonban az eljárás nem ezen „*kérelem*” benyújtásával kérelemre, hanem a benyújtásra felhívás kibocsátásával hivatalból indult. A VM rendelet 24. § (1) bekezdése alapján kibocsátott felhívások célja az volt, hogy a jogszabály által meghatározott határidőn belül benyújtott dokumentáció alapján megvizsgálják a már elismert szervezetek új szabályoknak való megfeleléseit, és meg nem felelés esetén lehetőséget adjanak új belépőknek, akik a VM rendelet alapján elismerést kértek. Méltánytalan lenne és az egyenlő bánásmód követelményét sértené, ha az új kérelmezőknek hiánypótlási és nyilatkozattételi felhívásra lenne joguk, míg a korábbi elismerésük fenntartásáért küzdők eselnének minden hasonló lehetőségtől. Az utóbbiak tekintetében hivatalból indult eljárásban azonban a kellő előzetes tájékoztatás – amely a jelen esetben a fentiek szerint megvalósult – megfelelően kiküszöböli az eltérő induló pozícióból adódó ügyfélegyenlőtleniséget. Arra is figyelemmel kell lenni továbbá, hogy az elismeréstől a VM rendelet 24. § (1) bekezdése szerint benyújtott iratok alapján elesett tényésztőszervezetek újabb elismerési kérelmet nyújthatnak be, amely alapján indult eljárásban immár a többi új kérelmezővel egyenlő eljárásjogi helyzetbe kerülnek.

A felperes a Ket. 52. § (1) bekezdésére is hivatkozott, melynek értelmében „*a hatóság a tényállás*

megállapítása céljából felhívhatja az ügyfelet okirat vagy más irat bemutatására, (...)."

Ez a rendelkezés azonban nem értelmezhető a VM rendelet 24. § (1) bekezdése szerinti eljárásra, amely eleve a tényállás megállapításához szükséges iratok benyújtására való felhívással indul.

A Ket. 33. §(1) bekezdésében meghatározott eljárási határidő 21 nap, azonban hosszabb határidőt törvény vagy kormányrendelet megállapíthat. A felperes álláspontja szerint az eljárásra az Átv. 20. § (3) bekezdése irányadó, amely szerint *„a tényező szervezet elismerésére irányuló eljárás során az ügyintézési határidő 6 hónap, amely egy alkalommal 6 hónappal meghosszabbítható.”*

A bíróság egyetértett a felperessel abban, hogy az eljárásra az Átv. szerinti határidő vonatkozott. Igaz, hogy az eljárás nem elismerésre, hanem annak fenntartására irányult, de méltánytalan ügyfélegyenlőtlenységhez vezetne, ha az új kérelmezők ügyében 6 hónap alatt, míg az elismerés fenntarthatóságáról az ennek töredékét képező 21 nap alatt kellene dönten. Mivel pedig az adatszolgáltatás 2014. március 3. napján történt benyújtásához képest 2014. szeptember 8. napján kelt alperesi döntés pár nappal kicsúszott a 6 hónapos ügyintézési határidőből, és az alperes nem hozott végzést a határidő meghosszabbításáról, e vonatkozásban a jogsértés – az alperes által sem vitatottan – megvalósult.

A felperes azonban tévesen hivatkozott emiatt a Ket. 71. § (2) bekezdésére, melynek értelmében *„törvény vagy kormányrendelet eltérő rendelkezése hiányában, ha az ügyfél kérelme jog megszerzésére irányul és ellenérdekű ügyfél az első fokú eljárásban nem vett részt, a) az ügyfelet megilleti a kérelmezett jog gyakorlása, ha a hatóság az előírt határidőben nem hoz döntést,”*

A fenti rendelkezés ugyanis kérelemre indult eljárásra vonatkozik, míg a jelen eljárás – mint az már rögzítést nyert – hivatalból indult.

Az ügy érdemét tekintve a benyújtott iratok áttekintése alapján a bíróság osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a felperes által a felhívás alapján határidőn belül benyújtott dokumentáció nem felelt meg a VM rendelet 7. § (2) bekezdés a), b) és c) pontjainak és 11. § (3) bekezdésének. A benyújtott nyilvántartások egyike sem mutatta ki ugyanis egyértelműen, hogy a felperes rendelkezett-e 10 nőivarú tenyészezzel; a nyilvántartott ebbel való rendelkezést nem feltételező rendes családtagi forma és nem rendelkezés kihagyása a tagság megszűnésének esetei között nem biztosította a kizárólagossági követelményt; az egyszeri belépési díj a bíróságok következetes gyakorlata értelmében – és a szaporítók vonatkozásában a felperes által is elismerten – meg nem engedett belépési korlátozásnak minősül, és a határozatban felsorolt felperesi szabályanyag tiltott módon korlátozta, kötötte feltételekhez a minősítések és eredmények elfogadását. Erre tekintettel pedig megalapozott volt a tenyésztőszervezetkenti elismerés visszavonása a VM rendelet 24. § (2) bekezdése alapján.

Az, hogy az alperest felhatalmazza-e a Szervezeti és Működési Szabályzata az elismert tenyésztőszervezetek alapszabályának vizsgálatára, irreleváns. Az alperes ugyanis a VM rendelet alapján vizsgálhatta a tenyésztőszervezeti dokumentumok megfelelőségét, az alapszabályra is kiterjedően.

A bíróság részére rendelkezésre bocsátott közigazgatási iratok alapján nem állapítható meg, hogy miként viszonyul a jelen eljáráshoz az az alperes által a felperes állítása szerint 2014. május 12-án

kibocsátott felszólítás, amely alapján a felperes 2014. május 13-án pedig becsatolta a 10 nőivarú tenyészezzel rendelkezők listáját, hiszen egyik dokumentum sem található meg a becsatolt iratok között. Az azonban egyértelműen megállapítható, hogy a felperes által a VM rendelet 24. § (1) bekezdése alapján határidőben benyújtott iratok nem mindenben feleltek meg a rendelet rendelkezéseinek.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy az alperes határozata a keresetben megjelölt és felülvizsgálható okok miatt nem jogszabálysértő.

A bíróság nem észlelt alkotmányossági aggályt, ezért elvetette a felperes alkotmánybírói normakontroll kezdeményezése iránti indítványait.

A bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes jogtanácsosi képviselőjével és a beavatkozók ügyvédi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján a tárgyalásokon való részvétel óraszámára tekintettel megállapított perköltség megfizetésére. A költséget nem terheli áfa tartalom.

A felperes az 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) d) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez, ezért helyette az Itv. 43. § (3) bekezdése szerinti tételes eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2015. november 10. napján

A kiadmány hitelesül:

[Redacted signature]
bíró